

Fortælling om taknemmelighed

Taknemmelighed og om helbredelsen af de 10 spedalske (Lukas evangeliet kap. 17, vers 11-19).

På vejen til Jerusalem var Jesus nået til grænseområdet mellem Samaria og Galilæa. Da han gik ind i en landsby, kom ti spedalske mænd ham i møde. De standsede et stykke væk og råbte til ham: "Rabbi Jesus. Du må hjælpe os." Jesus fik øje på dem og sagde: "Gå hen til præsterne. Så kan de se, at I er helbredt," og mens de gik derhen, forsvandt deres sår. En enkelt af dem vendte tilbage, da han så, at han var blevet rask. Han hyldede Gud og kastede sig for fødderne af Jesus og takkede ham. Det var oven i købet en af jødernes fjender, en mand fra Samaria. "Sig mig, var I ikke ti, der blev raske?" spurgte Jesus. "Hvad er der blevet af de ni andre? Var det kun den fremmede, der kunne finde ud af at komme tilbage og sige tak til Gud og give ham æren for sin helbredelse?" Så sagde han til manden: "Rejs dig op og gå hjem. Din tro har reddet dig."

(Den Nye Aftale)

Genfortælling: 1000 tak – den taknemmelige spedalske

De var i samme båd – og det var ikke nogen rar båd, de var havnet i. De var havnet uden for lands lov og ret. De holdt til i en afkrog af landet – på grænsen mellem Samaria og Galilæa – det var rigtig langt ude på landet. De holdt til udenfor landsbyen – lov og ret havde udstødt dem af familie og samfund.

Spedalskhed var en forfærdelig sygdom, der invaliderede dem, den havde angrebet. Og det var en sygdom, der smittede. Men lov og ret havde også udstødt dem fra det religiøse fællesskab. Sygdommen blev betragtet som Guds straf. De måtte have gjort noget forfærdeligt, noget, der gjorde dem fortjent til deres sygdom.

Herude mødte Jesus dem. 10 mennesker klædt i laser og pjalter. Nogle havde mistet synet. På andre var næse eller fingre rådnet væk. Ikke engang Jesus turde de komme tæt på. De stod på afstand og råbte om hjælp "Jesus, Mester, forbarm dig over os!". Og Jesus forbarmede sig over dem. Han sagde de skulle gå hen og lade sig undersøge af præsterne.

Det skete af og til at spedalske spontant blev raske. Så var proceduren den, at det var præsten i landsbyen, der skulle tage imod de tidligere spedalske og syne dem og erklære dem raske, før de måtte genindtage deres plads i landsbyen og i synagogen. Sådan var det også nu.

Så de gik af sted alle 10 – og på vejen helede den ødelagte hud op, de blinde øjne blev åbnet og de blev raske. Så er der en, der vender om. Det er en samaritaner – men hvis han skal være i landsbyen skal han godkendes sammen med de andre. Som samaritaner er han dobbelt udenfor – og skulle vel som samaritaner være længere væk fra at genkende

Jesus som Guds søn end de andre. Men det er ham, der løber tilbage for at sige tak "Tusind tak" – før han endnu engang skynder sig afsted efter de andre 9 for at følges med dem ind til landsbyen og ind til det liv, de havde mistet, men nu har fået igen. De blev helbredt alle 10.

Det står fast. Det var der ingen, der tog fra dem. Men den 10. fik mere end de andre. "Din tro har frelst dig" sagde Jesus til ham. Manden hørte af Guds søns egen mund, at han ikke bare havde del i et fornyet fællesskab med andre mennesker, han hørte også til i fællesskabet med Gud.

(Genfortælling af Anne Dolmer)